

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

obvykle v tuto dobu obsah Floriána plní seznam plánovaných akcí na léto. Letos tomu bude jinak. Celý svět je v nouzovém režimu kvůli nebezpečí koronaviru. Aby městy Lázně Toušeň ochránil naše spoluobčany, zrušil všechny plánované akce. Nicméně, bude-li vhodná epidemiologická situace, operativně se pustíme do zorganizování některých akcí v rámci lázeňského léta.

Inhned v počátku vyhlášení nouzového stavu jsme aktivovali krizový štáb a ohroženým obyvatelům jsme nabídli možnost nákupů.

Celý městy byl v nedávné době svědkem velmi nezáviděníhodné a nelehké situace. Všichni dobře známe areál a budovy Slatinných lázní Toušeň. Poměrně šokující tak bylo prohlášení Ministerstva zdravotnictví, že budova Slatinných lázní bude sloužit jako izolační jednotka pro nakažené COVID-19. V celé obci

se strhla vlna nevole. Zda již byla oprávněná nebo nebyla, nechám na každém jednotlivém čtenáři. Faktem zůstává, že vyčlenění nebylo ministerstvem s námi ani náznakem diskutováno. Nebyly konzultovány žádné podrobnosti ohledně zabezpečení šíření nákazy, likvidace nebezpečného odpadu apod. Paniku, která podle mého názoru byla poměrně nedůvodná, však způsobila naprostá absence informací ze strany vlády. Bohužel naši politici nejprve vyvolali totální vlnu strachu napříč celým národem, a poté, když se všichni báli nákazy, se jen tak rozhodne ministerstvo zdravotnictví umístit 70 infikovaných pacientů do zcela nevyhovujících prostor v Lázních Toušeni. Nevím, co ministr zdravotnictví očekával, že se bude dít, když do malé obce přijde 6 % infikovaných extrémně nakažlivým virem. Ale stalo se přesně to,

co odpovídalo sociologické situaci – strhla se vlna paniky. Naštěstí se scénáře nenaplnily a v lázních bylo umístěno v průběhu doby dohromady cca 10 pacientů. Pro nás z toho plyne další velká výzva – usilovat ještě důrazněji o převod Slatinných lázní do našeho vlastnictví, resp. pod naši pravomoc.

S nákazou se pojí i nedostatek dezinfekce a ochranných prostředků. V prvé řadě patří velký dík všem švadlenkám, které nejen pro sebe, ale také pro další spoluobčany, šily roušky. Městy objednal jako nedostatečné zboží respirátory i jednorázové roušky. Zakoupili jsme i dezinfekci, kterou jsme se rozhodli distribuovat za cenu nákladů. Důvod k tomu byl pragmatický. Kdybychom dezinfekci poskytovali zdarma, byl by její odběr jednak zneužíván, jednak by si někteří lidé daného nevážili. I takto chtěly mnohdy malé domácnosti několik litrů dezinfekce, i přes výtky, že dezinfekce se používá jen nepatrné množství. Výtku, že např. v sousedních Čelákovcích dezinfekci distribuovali zdarma, nepřijímám. Její cena se rovná ceně piva v restauraci. A ke koronaviru snad již jen závěr – k dnešnímu dni byli v Lázních Toušeni nakaženi 4 obyvatelé, všichni se zotavili.

Kromě podbunčných organismů si obyvatelé mohli všimnout, že v našem městy si přibýly i nové organismy z říše rostlin. Bylo zasazeno na sto nových stromů. Na podzim jsme získali dotaci z programu Ministerstva životního prostředí na výsadbu stromů ve výši 250 tis. Kč. Navíc nabídl sazenice lip i pan Jampílek a i tuto nabídku jsme rádi s díky přijali. Na jaře jsme tak vysadili v Toušeni pěknou várku dřevin. Některé se budou muset na podzim přesadit na jiná, vhodnější stanoviště. Navíc usilujeme ještě o získání dotace na rekultivaci zelených ploch v našem městy ve výši cca 5 mil. Kč. K vyhodnocení žádostí by mělo

Nově vysázené jeřáby podél ulice Nehvizdské, foto mj

Nové chodníky v ulici Nehvizdské u železničního přejezdu, foto LV

3. dubna 2020 TV Nova

3. dubna 2020 TV Prima

dojít ve velmi brzké době.

Březen s sebou přinesl také úplné dokončení rekonstrukce budovy základní školy. Bohužel dříve, než jsme mohli nové učebny otevřít, museli jsme celou školu zavířit. Půdní nástavba je ale hotová a žáci určitě do konce letošního školního roku učebny rádi využijí ke školním aktivitám. Nejen při cestě do školy budou moci využít i nově vybudovaný chodník na Nehvizdské ulici, který spojí lokality nad tratí se zbytkem městyse.

Na závěr mi dovoluťe popřát všem v této situaci pevné nervy a hodně zdraví. ■

Ing. Luboš Velehrach, MBA
starosta

Toušeň v roušce

Není třeba připomínat, že uplynulé události nás všechny vhodily do zcela nového, jiného světa, ve kterém jsme na jednu nemohli volně vycházet z domu, někdo nemohl do zaměstnání, zavřely se některé provozovny, někteří z nás zůstali s dětmi doma a nevyhnuli se tak převeliké improvizaci při učení svých dětí a vedení domácnosti atd. atd. Jsme v tom všichni, není třeba přílišného rozepisování.

Z těch všech událostí, které se odehrály, jistě stojí za pozornost zcela netradiční a nečekaná akce, která velmi rychle prosákla celým národem, a kterou bylo bezpochyby šití roušek. Zcela nezásobená republika se ze dne na den dostala do situace, kdy se stalo povinným nosit jakékoliv zakrytí úst, aby nedocházelo k šíření kapének a abychom sebe i ostatní co nejvíce ochránili před nezvaným virem. Slovo rouška se stalo jedním z nejskloňovanějších slov a řada švadlen i nešvadlen oprášila své šicí stroje a pustila se do

práce, aby pomohly. Jak víme, nešlo se jen pro rodiny a nejbližší, šilo se pro nemocnice, seniory, zdravotníky...

Toušeň v této aktivitě nezůstala ani přinejmenším pozadu. Řada toušeňských žen, dívek a možná i mužů (ale to nemáme ověřeno) neváhali a šili, aby zásobili své blízké, sousedy, známé. Několik tou-

šeňských švadlenek dokonce zásobilo celý toušeňský dům seniorů, technické služby městyse, ale i nemocniční zařízení v blízkém i vzdálenějším okolí. Roušky vznikaly z bavlněných povlečení

a dalších 100% bavlněných látek. Vhodný materiál ale rychle mizel. Naštěstí opět přišla vlna soudržnosti, kdy ti, kdož nešli, alespoň přispěli svými domácími zásobami látek. Velmi rychle se tak i nám podařilo zásobit rouškami sebe a všechny potřebné v okolí.

Vám všem, švadlenkám, dodavatelům látek, i vám, kdo jste doma neslyšeli televizi či rádio, protože pořád vrčel šicí stroj, ale i vám, kdo jste roušky roznášeli nebo pomáhali či stále ještě pomáháte s nákupy seniorům, vám, kdo jste se přihlásili jako dobrovolníci, abyste pomohli, když bude třeba... Vám všem patří veliký dík!

Díky i vám, kdo vše trpělivě zvládáte a společně čekáme návrat lepších časů bez roušek.

Ještě není vše za námi, ale věřím, že tato, dá se říci „experimentální“ doba nám může přinést i řadu pozitiv. Uvidíme, co vše z tohoto prapodivného období vzejde a co nás ještě čeká. Nicméně to, jak jsme zafungovali v nouzovém stavu, ukazuje, že zvládneme leccos a skvěle. ■

Bc. Jana Hadrbovcová
místostarostka městyse
Lázně Toušeň

Nabídka práce

Městys Lázně Toušeň vyhledává výběrové řízení na pozici **vedoucího pracovníka** technických služeb. Pracovní doba dohodou (možnost HPP, VPP, DPP). Vhodné i pro seniory. Požadavky:

- organizační a komunikační schopnosti
- schopnost řídit kolektiv
- řídicí průkaz skupiny B výhodou

Zájemci, pošlete svůj životopis na:

podatelna@laznetousen.cz ■
ÚM

Titulní strana

Grafika na titulní straně je fotografie Skleněné vily vyplněna pečlivě vybranými slovy symbolizující současnou náladu ve společnosti. Autoři: Ing. Martin Javorek (foto, grafika), RNDr. Jan Králík, CSc. (slova). Čtenáři si jistě sami doplní nová slova: *hadrouška, karanténiny, konorka, koroniny, korontěna, kovidonoc, kvirulat, nátlamek, rekorondice, rouškobrana, rouškóza, rouštébák, virouška...* ■
red

Záměr pronájmu

Městys Lázně Toušeň vyhledává záměr **pronájmu 2. NP Skleněné vily, V Ovčárně 87.**

Předmětem nájmu je pronájem 1. patra Skleněné vily – hlavní místnost, sociální zařízení, kuchyňka, 2x vstupní hala, oranžerie a spojovací místnost.

Podmínkou pronájmu je provozování obchodního záměru, který bude využitelný pro předem neurčený okruh obyvatelů městyse, zejména zlepšující občanskou vybavenost městyse. Podmínkou je i umožnění částečného využití obcí v případě obcí pořádaných akcí.

Bližší informace podá starosta městyse (pondělí 9 - 17 hod., tel.: 603 876 540). Zájemci o pronájem se mohou hlásit se svými nabídkami do

25. 7. 2020, poté bude radou městyse rozhodnuto o pronájmu. V nabídce musí být konkretizován záměr pro využití a sdělena nabídková cena k pronájmu s označením, zda je konečná nebo k jednání. Při výběru rada městyse rozhodne v první řadě podle využití předpokládaného záměru pro obec a její občany a rada městyse si vyhrazuje právo o pronájmu nerozhodnout. ■

ÚM

Toušeňské hrnky

Po delší odmlce má Toušeň opět své hrnečky. Kulturní komise pečlivě vybrala perokresby Jana Severy, které nové hrnečky zdobí. Při pití kávy nebo čaje se tak můžete kochat kresbou kapličky, kostela, nebo bývalého zájezdního hostince – také na modři. Vytvořen byl i jeden bonusový hrneček, a to, když jedna mladá toušeňská inovativní rodina přišla s nápadem využít ještě originální obrázek z ruky architekta, výtvarníka a grafika Alberta

Jonáše, našeho čestného občana, který pro Toušeň vytvořil sérii lázeňských linorytů. Jeden z nich byl k vidění i v jednom z vydání Floriána, a právě ten inspiroval již zmíněné Toušeňáky k námětu na výrobu tohoto hrnečku.

Všechny hrnky je možné zakoupit na úřadu městyse za tyto ceny:

- Bílý – s perokresbou Jana Severy 90 Kč
- Oranžový – s linorytem Alberta Jonáše 170 Kč ■

JaHa

Rekonstrukce mostu

Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje vyměřuje na silnici č. II/245 most ev. č. 245-002 mezi Lázněmi Toušemi a Brandýsem nad Labem. Veškerá doprava je vedena po objízdných trasách. Původní kamenný mostek s železobetonovým trámem bude nahrazen novým železobetonovým mostem. Současně bude upraveno koryto potoka. Stavbu provádí T.A.Q., s. r. o. Práce byly zahájeny 14. 4. 2020, ukončení je plánováno na 14. 10. 2020.

red, foto Hana Němečková

dočasná změna od 27. dubna 2020 (pondělí) do odvolání (cca 6 měsíců)

Rekonstrukce mostu přes Zelenečský potok

Vážení cestující, z důvodu rekonstrukce mostu přes Zelenečský potok je linka 655 odkloněna mezi Brandýsem n/L a Lázněmi Toušemi mimo Kralovice.

Pro oblast Kralovic je zřízena okružní linka NAD X655, která obsluhuje i zastávku Záp. U Pomníku. U Pomníku místo vybraných spojů linky 376.

Zakresleny pouze linky BUS dotčené výlukou.

Sledujte, prosím, výlukové jízdní řady.

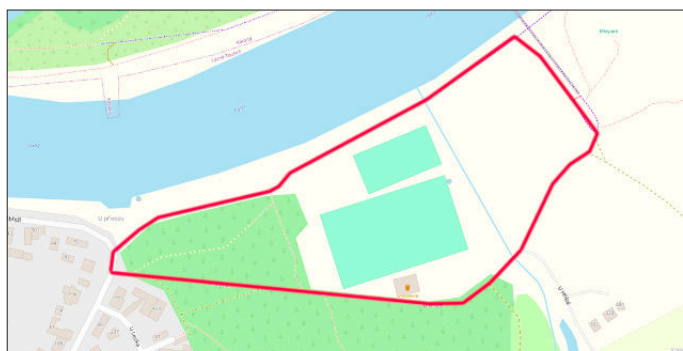
234 704 560
www.pid.cz

PID PRAŽSKÁ INTEGROVANÁ DOPRAVA
ČSAD

© ROPID, duben 2020

Plán výluky autobusu linky 655, zdroj: ropid.cz

Nový okruh u hřiště

Mapa nového okruhu u hřiště, zdroj: openstreetmap.org

Nový okruh

- měří asi 920 m
- pěšky ho obejdete asi za 15 minut
- na kole objedete asi za 2 minuty
- nejvyšší nadmožská výška je 172 m n.m.
- nejnižší nadmožská výška je 169 m n.m.

Zprávičky

- Nový termín svozu velkoobjemového odpadu je 6. 6. 2020 od 8 do 12 hodin. Svoz nebezpečného odpadu bude 20. 6. 2020 od 8:45 do 9:15. ÚM
- Noc kostelů se celostátně přesouvá na 12. 6. 2020 večer. Kostel sv. Floriana bude otevřen, plánovaný koncert se uskuteční později (na podzim roku 2020). KK

Při rekonstrukci poslední části nového okruhu u hřiště byl zcela opraven i mostek, foto Hana Němečková

Umístění kontejnerů na bioodpad

Lokalita / Týden	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
Den přistavení kontejneru	25. 06.	02. 07.	09. 07.	16. 07.	23. 07.	30. 07.	06. 08.	13. 08.	20. 08.	27. 08.	03. 09.	10. 09.
Na Zárybníči						2 *						
Floriánské náměstí								2 *				
Nehvizdská × U Habeše												
U Sokolovny × Cukrovarská						2 *						
Na Chmelnici								2 *				
Na Nábřeží × V Ovčárně							2 *					
Nad Lomem							2 *					
Na Požárech												
Na Ostrůvku						2 *						
Nad Křížkem												
Zápská								2 *				
Na Hradisku × Na Stráni							2 *					
U Sokolovny × V Zátíší												
Svoz BIO odpadu občanům s hnědými popelnici		01. 07.		15. 07.		29. 07.		12. 08.		26. 08.		09. 09.

- 2* = budou přistaveny dva kontejnery, jeden na běžný bioodpad, druhý na větve a dřevěný bioodpad.
- Kontejnery na bioodpad budou přistaveny na danou lokalitu vždy nejpozději ve čtvrtek.
- Zjistíte-li, že v průběhu víkendu budou kontejnery extrémně přeplněny, kontaktujte prosím starostu (tel.: 603 876 540) nebo kohokoli z technických služeb.
- Odvoz kontejnerů bude probíhat během pondělí či úterý následující týden (po víkendu).
- Máte velké množství bioodpadu či nestíháte odvézt bioodpad do veřejných kontejnerů? Jako službu občanům zabezpečujeme přistavení kontejneru na víkend (příp. přes týden) za cenu 480 Kč. V případě zájmu kontaktujte úřad městyse.

Zápis prvňáčků

Do základní školy v Lázních Toušeni se přihlásilo celkem 25 dětí, z nichž do první třídy nastoupí 22. Někteří rodiče využili možnost předání dokumentů v elektronické podobě. Tzn. datovou schránkou nebo v příloze mailu opatřeného elektronickým podpisem. Valná většina však využila možnosti osobního předání dokumentů za hygienických podmínek v souladu s manuálem MŠMT. Zápis proběhl ve dnech 21. a 22. 4. od 9 - 10 h. ■

Mgr. Martin Černý
ředitel Základní a Mateřské školy
Lázně Toušeň

První školní rok

Náš první školní rok začal hodně netradičně. Rekonstrukce školy byla v plném proudu a tak jsme v budově zůstali jen s druháčky a těšili se, jaká bude naše třída, až bude vše dokončeno. Nikdo nebyl zklamaný, všem se nově upravená třída moc líbila a když nakonec i v akváriu začaly plavat rybičky, bylo to skvělé.

Nyní je naše třída již od března opuštěná. Nedá se nic dělat, učení se přesunulo do dětských pokojů nebo obývacích, prostě tam, kde je k dispozici počítač.

Zpočátku pracovali prvňáčci s rodiči podle mých podrobných příprav. Měli k dispozici i pracovní kopie a musím říct, že všichni udělali obrovský kus práce. Setkala jsem se jen se vstřícností a povzbuzením.

Začala také čílat komunikace pomocí mobilů a počítačů.

Fotky a videa byla na denním pořádku a všichni jsme se těšili, že se alespoň takhle můžeme vidět.

Doba pokročila a vše se ještě víc zdokonalilo. Již třetí týden jsme s prvňáčky spojeni přes videokonference. Učíme se spolu každý den do 12 hodin. Je moc fajn si popovídat, vidět se a společně se zase po dlouhé době učit. Teď mohu plně docenit to, jaké pokroky děti udělaly.

To, jak jsme se všichni spojili - děti, rodiče, prarodiče společně se mnou, je pro mne velmi cenné.

Vím, že ještě bude nějakou dobu trvat, než se uvidíme všichni v naší krásné barevné třídě, ale vím, že máme k sobě pořád blízko.

Moc všem děkuji a těším se, až se zase všichni sejdem. ■

PaedDr. Miroslava Židková

Umíme to i na dálku

Na domácí školu jsme si museli zvyknout co nejrychleji všichni - my učitelé, děti i rodiče. U nás ve 4. třídě to trvalo asi tak 10 dní, někomu samozřejmě rychleji, někomu zase déle. Pocit volna a prázdnin byl zpočátku pochopitelně na prvním místě.

Procitnutí, že tomu tak není, že pravidelně přijdou úkoly, které se musí nejen udělat, ale taky odevzdat, bylo pro někoho hořké zjištění. A zároveň přiznání, že ve škole společně nám to jde lépe, rychleji i snadněji.

Dnes už všechno šlape jako hodinky, děti své úkoly odesílají jako přílohy emailem nebo fotí mobilem, točí videa, využívají domácí prostředí. Polovina se už chystá zpátky do školy, pro zbývající bude domácí škola pokračovat do konce školního roku.

Za zvládnutí tohoto náročného období děkuji všem dětem a hlavně jejich rodičům. Patří Vám můj obdiv a hlavně velký dík. ■

Ivana Studničková
třídní učitelka 4. ročníku

Družina 2D

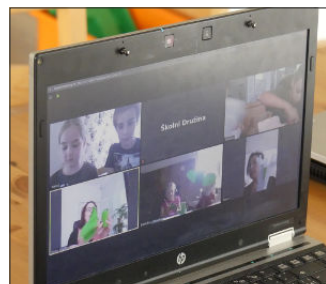
V březnu se pro děti zavřela nejen brána školy, ale pomyslně i překrásné a pohodové prostředí Parku profesora Procházků, které v posledních měsících družina využívala. Ztišil se park, ztišila se škola, a děti byly doma... Začalo vzdělávání „na dálku“, ale také stýskání po kamarádech a nám s kolegyní po dětech. Bylo na čase dát zelenou technice.

Po strastiplném seznámení s virtuálním prostředím se konečně povedlo první setkání.

Radost, že se vzájemně vidíme a slyšíme, byla veliká. Co na tom, že jsme na sebe koukali a mluvili jen z dvojrozměrných okének. Nyní se setkáváme dvakrát týdně a jen tak brebentíme, občas hrajeme jednoduché hry, ale vždy si také něco malého vyrobíme. Další okénkáře vítáme a těšíme se, až bude družina opět 3D. ■

Vaše D+D = 2D
Nápověda ☺

Diana Špinarová a
Daniela Vostřáková

▶▶ Družina 2D - aneb vzdálené tvoření, foto mj

◀ Paní učitelka Ludmila Černá se svými žáky v době koronavirové, foto jvk

Stalo se...

Tak jako v předešlých letech, byl i na letošní jarní období připraven pestrý program akcí, na které se těšili nejen pořadatelé, ale hlavně ti, pro které se vše připravovalo – návštěvníci. Vlivem neočekávané situace, kdy 3. března 2020 byl zaznamenán 1. případ nemoci covid-19 v naší republice a bylo

nutné chránit především zdraví nás všech, se mnoho změnilo. Nouzový stav, omezení volného pohybu, shromažďování, cestování, obavy o zdraví, povinnost nosit roušky atd. Život všech se ze dne na den proměnil jako mávnutím proutku, rušila se jedna akce za druhou. Stalo se... Nestalo se... ■

Úřad městyse...

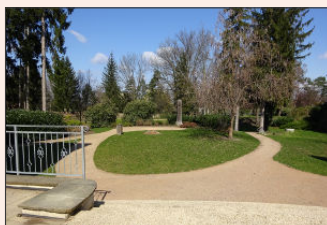

...úřadoval oknem

Nestalo se...

Nekonal se již připravená výstava obrazů *Dagmar Ševčíkové* ve Skleněné vile, v sokolovně se nehrálo oblíbené představení *Mort* v podání DSLT, ani pohádka *Dračí romance*. Nebyl pořádán očekávaný *Obecní ples*, zrušen byl zájezd do Karlína na operetu *Veselá vdova*. Na posezení s hudbou ve Skleněné vile s *Láďou Weyrostkem*, kapelou *Trojboy* či *Sax Bandem* si také budeme muset počkat. Oblíbené zájezdy se musely odložit na neurčito. Nekonaly se ani cestovatelské besedy či ochutnávky výrobků z brambor. Ani *malé občánky* jsme ve Skleněné vile

nemohli slavnostně přivítat, větším dětem byla zrušena *velikonoční dílnička* v RC Myšák, sportovcům určitě chyběl 14. ročník *Lázeňského běhu*, fotbalisté nemohli zahájit *jarní kolo* soutěže, nohejbalisté, volejbalisté a tenisté nemohli ani trénovat, všechna hřiště zela prázdnotou. ■

V parku pusto

Ve Skleněné vile zůstal na stráž jen náš generál

Na dětském hřišti na Zárybničí ani živáčka

Pouť jinak

Smutno bylo i druhý květnový víkend na Floriánském náměstí, kdy v minulých desítkách let si zde na vyhlášené Floriánské pouti její neopakovatelnou atmosféru tradičně užívaly stovky návštěvníků. Pouťové atrakce a stánky letos chyběly, v kostele sv. Floriána se poutní mše mohla konat jen tak, jak předepisovala pravidla – v omezeném počtu a v rouškách. Čtěte v tomto čísle také na straně 18. Jindy i ve všedních dnech auty zaplněné Floriánské náměstí po jarní

měsíci zůstalo prázdné. Slavnostně láně Toušeň i restaurace byly zavřené. Potraviny U Honzíka a Krmiva U Alenky včetně Pošty Partner však našťastí fungovaly v novém režimu dál. ■

Rozestupy před poštou

Floriánské náměstí o letošní floriánské pouti...

Bez veřejnosti

Opravená škola s novými učebnami marně čekala na děti, ani prvňáčci se nemohli dostavit k zápisu do školy a také dveře *materšské školy* zůstaly zavřené. Mnoho občanů se chystalo na jarní *svoz odpadu* na Floriánském náměstí, ale ani ten nebylo možné uskutečnit, podobně jako akci *Uklidte Česko, uklidte městy Lázně Toušeň*. *Čarodějnice* musely nechat své kostýmy a košťata doma a vatra na hřišti se nerozhořela. Také připomenutí konce 2. světové války u *pomníku padlých*, v minulosti vždy hojně navštěvované občany, zástupci spolků, dětmi a pedagogy naší základní školy, proběhlo letos ve zcela jiném režimu. Uctít památku obětí s položením kytice přišli za všechny starosta městyse

Ing. *Luboš Valehrach*, MBA, místostarostka městyse *Bc. Jana Hadrboľcová* a kronikář městyse *RNDr. Jan Králík*, CSc. ■

Školní třídy bez žáků

Paní družinářka Daniela bez družiny

Vzpomínka u pomníku bez veřejnosti

Poděkování

Koronavirus zasáhl do života nás všech a všechno změnil nejen v Lázních Toušeni, ale v celé České republice, v celé Evropě, v celém světě. A je úžasné, že v této nelehké době se našlo tolik ochotných a obětavých lidí! O neocenitelné práci zdravotníků, hasičů, policie, armády

a mnoha dobrovolníků ví každý a neskutečně si jí všichni vážíme, čteme a slyšíme o nich denně. Ale také v našem městyse se našlo hodně takových, kterým je nutno poděkovat. Hned v počátku koronavirové krize ochotně a nezištně nabízeli pomoc, ať už se šitím

a rozdáváním roušek, donáškou nákupů, hlídáním dětí, venčením psů nebo další pomocí všude, kde bylo potřeba. Tolik by si všichni zasloužili vyjmenovat, ale vědomí, že jen na jednoho jediného by se zapomnělo, to nedovoluje. Díky tedy vám všem, kteří jste pomáhali a stále pomáháte, zasloužíte si velký obdiv a úctu! Díky i úřadu městyse, který zajistil dezinfekci, přijímal a roz-

Venčení psů je vítaný doplňkový sport

dával roušky, a prostřednictvím *sms* informoval občany o dění v obci. ■

Bábovka od pana starosty pro sestřičky

Sestřičky proti koronaviru v Toušeni

Mediální vzrušení

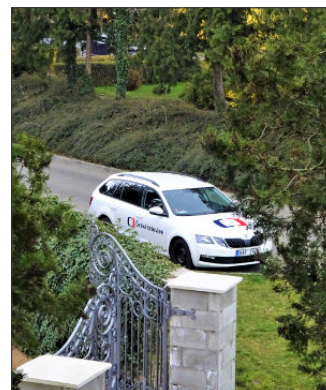
Ze všeho napsaného by se mohlo zdát, že v našem městysi bylo jen ticho a klid. Zpočátku snad ano, ale netrvalo to dlouho. Jakmile se občané 29. března 2020 z médií dozvěděli, že do lázní budou umístěni nemocní covidem-19, nastala velmi živá diskuse na sociálních sítích. „Jak to, že nic nevíme? Nikdo nám nic neřekl!“ Je smutné, že z úřadu městyse nemohli nikomu na nic odpovědět. Ani jim se totiž nedostalo žádné oficiální informace a věděli jen to, co všichni občané z médií. Logickým důsledkem byla panika a následkem někdy i nelichotivé články v tisku na reakci toušeňských občanů. Stačilo ale tak málo: dát o všem včas úřadu městyse vědět, podat podrobné informace, lidem vše vysvětlit a zabránit tím zbytečným nedorozuměním. Všichni by to jistě pochopili. ■

Otázky Václava Moravce, 29. 3. 2020

Zpravodajská relace TV Nova, 3. 4. 2020

Česká televize v Lázních Toušeni, foto jvk

Oprava

Redakce Floriána se omlouvá paní Mgr. Aleně Šedové, panu Petru Šedovi i čtenářům za chybné umístění popisek k fotografiím u článku „Cesta námořní lodí“ v čísle 2020/3-4 str. 5. Se správnými popiskami uvádíme vše na pravou míru zde. ■

red

Život se nezastavil

Dnes už se v lázních opět léčí tradiční pacienti. Jedno toušeňské téma skončilo, druhé se objevilo. Tentokrát je to objížďka kvůli opravě mostku na konci obce směrem na Brandýs nad Labem. Cestování po objížďce Nehvizdskou ulicí je pro mnohé cestující autobusem i osobními auty často vzhledem ke stavu vozovky dobrodružstvím, které po-

trvá až do poloviny října. Věříme, že ten téměř půlrok objížďení se obejde bez vážnějších komplikací. Dobrou zprávou naopak je, že obyvatelé za tratí v ulicích U Cihelny, U Habeše, Na Panském, Nad Křížkem a Nad Tratí se dočkali dokončení celé délky chodníku, který všem zajistí větší bezpečnost. V obci také přibýlo mnoho nových stromů, cesta

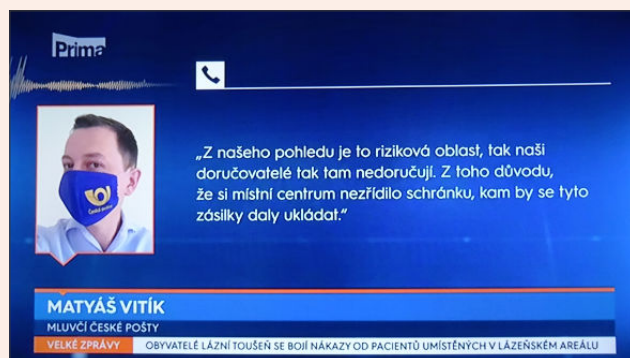
lesíkem k lávce byla zokruhována a vybavena osvětlením. Vždy je co zlepšovat a v našem městysi se snažíme, aby se to dařilo.

Také se můžeme radovat z postupného rozvolňování vládních opatření, každý jistě sleduje, co nás v příštích dnech a týdnech čeká. Přejme si, abychom nelehké období přežili všichni ve zdraví a život se co nejdříve vrátil do normálních kolejí! ■

text a foto Hana Němečková,
předsedkyně komise
kulturní a spolkové

Pošta Partner fungovala spolehlivě

Mluví Česká pošta umí mluvit a případné nedoručování omluvit

Alhambra, foto Petr Šeda

Mešita Hasana II., Casablanca, foto Petr Šeda

Prodavač vody v Maroku, foto Petr Šeda

Náš soused František

*K nedožitým devadesátinám starosty
Františka Bílého (* 19. 4. 1930, † 13. 8. 2011)*

„To víš, příbuzní jsou nám dáni, ale své přátele si můžeme vybírat, je to správné a spravedlivé,“ říkával často František Bílý, oči se mu zaleskly, když si vzpomněl, kdo mu to poprvé řekl. „To je v tom životě krásné, že máš dobré přátele, s kterými se můžeš poradit, kterým se můžeš svěřit, kteří ti pomohou – a čím víc jich máš, tím je život bohatší. Ale získat je není snadné.“

S tímto životním krédem rozvířil v osmdesátých letech klidný život v Toušeni jako tehdejší předseda MNV. Začal opravou zdi hřbitova a hned se také opravovaly chodníky, sázely stromy, kácely staré. V budově úřadu zvětšil zasedací síň a pokračovalo se kadeřnictvím a cukrárnou. Dosáhl posílení rozvodů elektrické sítě, a když si Františka zavolali na stavební úřad, že má povolenou demolici, aby mohl

stavět novou masnu, vzal s sebou rovnou žádost o kaudaci, protože patrová budova s kanceláři už stála.

„Kdybich na ně měl čekat, to bychom toho udělali!“ Zřídil Drobnou provozovnu přidružené výroby, záhy měla desítky zaměstnanců, řadu profesí i prodejní stánky až v Praze a v Harrachově. Získané prostředky byly obratem investovány – na návsi vyrůstal dům s pečovatelskou službou, hloubila se páteřní kanalizace, u Labe byla budována čistíčka odpadních vod. Na své babetě několikrát denně objížděl staveniště, kontroloval a zařizoval potřebné. S každým se rád zastavil a poptal se na jeho názor, a pozdní večerní besedy v hospodě U Lípy, kterou také rekonstruoval, končila až jeho svědomitá žena. Z Hlavní ulice zmizely žulové kočičí hlavy a nahradil je hladký asfalt. Prý je prodal za marky do Německa, říkali ti škodolibí.

Tak přišlo jaksi samo sebou, že v poslední čtvrtině svého života zakotvil s řadou svých přátel mezi baráčníky. Když mu skončilo „starostování“, byl na valném sedění zvolen místorychtářem a podílel se na přípravování výletů, zábavných večerů a rád

jezdil do okolních baráčníckých obcí. Se vším spěchal. *„Kdy se pojedete?“ „Až za měsíc?“ „Proč ne za týden, nebo už v sobotu, nic se nemá odkládat, život je krátký, ať se ještě pobavíme!“*

„Ještě, že máme ty baráčníky, je to taková oáza klidu, popovídáme si, všechno v pohodě, na stolech pohoštění, oslavíme svátky. Víš, že se na ten pátek vždycky těším? Jako bychom tam opláchlí ze sebe tu venkovní nepohodu, závist i nenávisť, nepřejícnost a křivoctví, co nám otravuje život.

A při skleníčce vína se dobře vzpomíná, zazpívat si můžem, večer uteče, ani se domů nechce.“

„V mládí jsem prošel tou Vysočinou,“ zasní se František v podvečer na zahrádce pod rozkvetlou třešní, a myslí tím své nelehké dětství. *„To bylo tvrdé žitobytí, po škole jsem naložil fůru hnoje, zapřáhl krauku, do kopce na pole jsem pomáhal tlačit, kola podkládal kameny, když nemohla. Oralo a sklízelo se až do večera, ve škole jsem usínal na lavici, básničky si pamatuji ještě dnes, ale ostatní jsem nestíhal.“*

„To nic, Františku, netrap se, ještě toho v životě zažiješ,“ říkal pan učitel a pohládl mě. „Ještě dnes tu ruku cítím – a měl velkou pravdu. Život tam byl těžký, ale lidi měli k sobě blíž. Co se řeklo, to platilo, a ne-

František Bílý ve výslužbě

musely být na všechno smlouvy a zbytečné papírování.“

„Dnes se lidem dobře daří, chtějí ale stále víc, to nejde do nekonečna. Jezdili by kdovíkam, aby poznali ty pozemské ráje. Já ten svůj mám tady na zahrádce, když to roste, kvete a voní. Jak jsou krásná ta večerní stmívání, třeba jako dnes, a ta rána, když kropím a plaším kosy ze záhonů, třpytivá rosa ztéká z listů, hlína pije a voní.“

„Dáme ještě skleníčku? No to víš, že dáme!“

„Hochu, život se ti prosmýkne mezi prsty, najednou je tady stáří a je umění ho snést. Každý den je znát. Něco ubere, na obtížích přídá. Ale co naděláme. Tak do dna!“ ■

Jiří Kučera,
rychtář OB Lázně Toušev

Životopis Františka Bílého:
[Florián 2011/10-12/6-7]

František Bílý s Jarmilou Novotnou 1992

František Bílý s Emilem Zátopkem 1999

František Bílý s Adolfem Branaldem 1993

František Bílý jako nový předseda MNV 1982

Dávné cesty do Toušeně

Mgr. Martin Hůrka

historik Oblastního muzea Praha-východ

Pro vznik obce Toušeně právě v lokalitě, ve které se nalézá, měla nepochybný význam nejen řeka Labe, ale také existence Hradištka, vyvýšeniny s raně středověkým hradištěm.

Monoxyl

Žádné lidské sídlo nemůže existovat bez komunikací, které ho spojují s bezprostředními sousedy i vzdálenějšími centrálními místy. Nejstarší doklady o pohybu lidí po Labi máme v případě Toušeně v podobě nálezů raně středověkého *monoxylu*, tj. lodí zhotovené z jednoho kmene stromu pomocí tesání a vypalování. Z území České republiky je *monoxylů* dodnes známo přibližně kolem čtyřiceti. Nalézány jsou v podstatě jen při tocích dvou našich velkých řek Moravy a Labe. Okolí Toušeně je lokalitou s největší hustotou zdokumentovaných nálezů těchto lodí (Brandýs nad Labem, Toušeně, Čelákovice, Otradovice, Skorkov, 2x Přerov nad Labem). Další nálezy jsou doloženy v okolí Poděbrad nebo Kolína. Všechny naše *monoxylu* byly zhotoveny z dubu s jedinou výjimkou, a tou je nález učiněný roku 2002 u Otradovic. Tato loď, která je vystavena v Městském muzeu v Čelákovicích, byla vytesána z jedle.

Proč se *monoxylu* dochovaly nejvíce ve středním Polabí? Jedná se o oblast, kde řeka Labe tekla pomalu s množstvím ramen. Tento charakter vodního toku je pro využívání loďek příhodnější než rychle tekoucí, kamenité horní toky. Právě zde na klidných, ale širokých vodách rybáři loďky využijí nejvíce, stejně tak ti, kteří se potřebují přeplavit na druhý břeh nebo na některý z ostrovů. Na „líně“ tekoucí řece je možné lodě využít i pro komunikaci s ostatními loka-

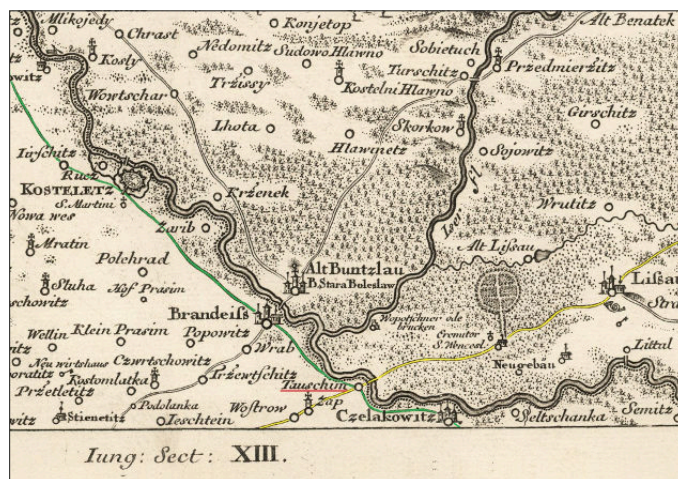
litami položenými na toku oběma směry.

I v případě, že raně středověký člověk plul po proudu řeky, neměl by mít (za normálního stavu vody a síly proudu) problém s návratem do původní lokality ležící proti proudu i na větší vzdálenost. Roli při dochování *monoxylů* právě u nás hraje i bahnitější prostředí, které je nezbytným pomocníkem pro uchování dřeva a jiných organických materiálů ve vodním prostředí po mnoho staletí.

Hradiště

Toušeňské raně středověké *hradiště* má své počátky (pomineme-li významné pravěké osídlení této lokality) snad někdy kolem přelomu 8. a 9. století. Je tedy starší než nedaleká Stará Boleslav. Stáří toušeňského *monoxylu* prozatím nelze určit, je však ve shodě s většinou dalších nálezů kladeno právě do období raného středověku (6. – 12. století).

Podívejme se na další „opevněné“ lokality v okolí při řece Labi, které mají svůj původ ve středověku, řada z nich prokazatelně již v tom raném. U většiny z nich se opevněná podoba zračí již v názvu daného místa, byť název samotný může být spíše mladšího data, avšak ještě z období středověku. Začneme v Brandýse. Při ústí Vinořského potoka do Labe nám ještě dnes pomístní názvy *Nižší Hrádek* a *Vyšší Hrádek* odkazují na starou osadu *Hrádek*. Naproti přes řeku na nízkém labském ostrohu vzniklo ko-

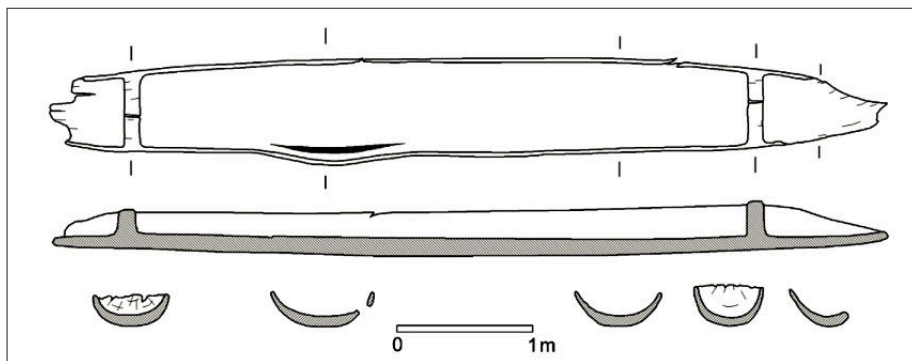

Polská (vznačena žlutě) a Lipská (vznačena zeleně) stezka na Müllerově mapě, 1720 (Historický ústav AV ČR, <http://www.hiu.cas.cz>)

lem přelomu 9. a 10. století staroboleslavské *hradiště*. Přejdeme-li toušeňské *Hradištko*, dostaneme se do Čelákovic, kde v nejstarší části města kolem kostela Nanebevzetí Panny Marie nacházíme mladší osadu *Hrádek*. Lokalita je v pramenech však rovněž zvána *Hradištko*. U Sedlčánek nedaleko bývalého středověkého přemostění Labe máme lokalitu zvanou *Hrada* či *Na Hradech*. Na Přerovské hůře zase stávalo *výšinné hradiště*. O pár kilometrů dál proti proudu narazíme na obec přímo nazvanou *Hradištko*. U výše zmíněných lokalit můžeme předpokládat pohyb lidí jak po řece, tak přes ni.

Přívoz

Vraťme se do Toušeně. Další doklad starých cest je schován v jedné z nejstarších písemných zmínek o *přívozu* v Čechách. Vztahuje se k roku 1293: česká královna Jitka uděluje příjmy z toušeňského *přívozu* faráři do Lysé. Koncem 13. století však *Hradištko* již nežilo, zato obec a tvrz Toušeň pod ním naopak ano. Zdá se, že v době existence *Hradištka* v raném středověku zde existoval, když ne *přívoz*, tak alespoň brod. Jak brod, tak *přívoz* měly za cíl umožnit přechod řeky do prostoru východně od Jizery. Při dalším

Toušeňský *monoxyl* (dle ROGERS Jason Samuel, *Czech logboats. Early inland watercraft from Bohemia and Moravia*. In: *Sborník prací filozofické fakulty brněnské univerzity*, 2011, roč. 16, s. 185)

Místo bývalého mostu pod *Hradiškem*, 2018 (foto autor)

Upravená mapa brandýšského panství s patrnou soustavou mostů a brodu, žlutě zvýrazněno Hradištko a toušeňský hrádek, 1764 (Státní oblastní archiv v Praze, VS Brandýš nad Labem, inv. č. 3569)

Vikinský meč, nalezený v lokalitě Malvíny v roce 2016, byl na rukojeti zdoben tautzováním = vtepaním pletencového ornamentu z měděných, mosazných a stříbrných drátků (foto archiv ArÚ AVČR)

pokračování trasy vedoucí z Prahy přes Toušeň na severovýchod směrem na Polsko (tzv. polská stezka) tak nebylo nutné znovu překonávat další vodní tok. Kdo mířil na sever do Lužice, využil přechod přes Labe u Staré Boleslavi, tedy západně od dolní Jizery.

Mosty

Toušeňský brod, minimálně od 13. století již přívoz, byl v 16. – 18. století nahrazen soustavou dřevěných mostů, které pomoci dvou ostrovů umožňovaly překročení řeky. **Mosty** jsou ještě zakresleny na mapě z 18. století, krátce před jejich zničením. Viditelné doklady o nich máme také díky zachovanému náspu v lokalitě *Mezi mosty/Malvíny* i díky pozůstatkům dřevěných *mostních pilotů*, které bývají většinou schovány pod vodní hladinou přímo pod svahek Hradištko.

Porovnáme-li polohu *mostů* přes řeku a polohu jádra obce Toušeň, zarazí nás ne úplně přímá vazba. Mohou pro to být tři důvody. Jedním je zachování staré komunikační tradice navázané na rané středověké *Hradištko*. Za druhé se musíme zabývat samotnou fyzickou podobou místa, kde ostrovy velmi napomáhaly snadnějšímu překročení řeky ať už v případě brodu, posléze kombinaci brodu

Piloty mostu, foto Hana Němečková

a přívozu či nakonec *soustavy mostů*. Za třetí musíme mít na paměti potřebu překročit řeku na vhodném místě východně od soutoku Labe s Jizerou (pokud tedy chceme snadno pokračovat směrem na Lysou nad Labem a dále do Polska, Kladska či Slezska). Každá z uvedených možností měla patrně svůj význam. Důležitost přechodu řeky Labe v těchto místech již v raném středověku může podpořit nález unikátního meče vyrobeného v 10. století ve Skandinávii. Nalezen byl v roce 2016 v lokalitě Malvíny. Více se o jeho původu, způsobu výroby nebo hodnotě dočtete v (prozatím) šestidílném seriálu na stránkách Městského muzea v Čelákovcích. Zpráva o nálezů byla rovněž publikována v toušeňském *Floriánu* [2017/5-6/1+6].

Směry cest

Kromě zmiňované *polské stezky* vedla přes Toušeň obchodní trasa, která spojovala Sasko s Vídní. Ta ve zdejších kraji kopírovala tok Labe. Tato tzv. *lipská stezka* však bude mladšího data, možná až z doby novověku, kdy se některým obchodníkům mohlo zdát výhodné vyhnout se placení cel v Praze.

Odras některých cest lze nalézt v mapách, a to jak historických, tak i těch dnešních. V případě Toušeně to můžeme nejlépe ukázat na historickém spojení s Prahou (jedná se současně o úsek výše zmíněné polské stezky). Zbytky starých polních cest směřujících víceméně přímo směrem k hlavnímu městu Čech (a současně jakoby nereflektujících existenci některých blízkých obcí) naznačují dvě trasy. První se skládá ze dvou větví: *větev A/* první trasy vychází z Toušeně přes Zápy, Ostrov na Satalice (ponechává bez povšimnutí třeba Svěmyslice nebo Dehtáry, i Radonice těsně míjí); *větev B/* první trasy směřuje o něco jižněji na Dehtáry („líže“ Svěmyslice) a dále u Ra-

donic se sjednocuje s výše zmíněnou. Druhá trasa vychází od toušeňského Hradištko na Mstětice, dále pak v polích pokračuje až do Hloubětína, aniž by procházela kteroukoli vesnicí.

Jeden z toušeňských úvozů, 2019 (foto autor)

Dávné cesty můžeme odhalovat i na základě studia úvozů, byť v rovinaté krajině pro jejich vznik nejsou vždy ideální podmínky. Jeden ze zdejších nejvýraznějších (a nejzachovalejších) úvozů u tzv. Králíkova kříže bude patrně pouze lokálního charakteru. To znamená, že cesta, která jím vedla, pouze umožňovala místním rolníkům přístup na jejich pole ležící jihozápadně od obce.

Ponaučení

Pozůstatky dávných cest, ať již v jakékoli formě, jsou hmatatelným dokladem odvěké touhy člověka po komunikaci s okolím. Moderní technologie nabízejí nové možnosti jejich výzkumu. Pomáhají především archeologické objevy zaniklých lidských sídel, pohřebišť nebo i jednotlivých předmětů jako třeba v případě toušeňského meče. Snažme se být k těmto věcem vnímaví a těšme se, co nového o Toušeni a jejím okolí v brzké budoucnosti ještě zjistíme. ■

Mgr. Martin Hůrka
historik Oblastního muzea Praha východ
psáno pro zpravodaj *Florián*

100 let od otevření sokolovny

Ze sokolského zápisníku

„Od založení (1/11 1918) bylo cvičeno v době zimní v restauračním sálu místních lázní, v létě pak, když počala lázeňská sezona, bylo cvičení přeloženo na dvůr a do stodoly bratra Antonína Jandy, starosty jednoty.“

Touha po vlastním domově podnítila bratry k utvoření »**Družstva pro postavení sokolského domu**«. Iniciativa vyšla především z mozku a srdcí tří bratří: Antonína Jandy, Břetislava Zahradníka a Jana Houštického a z nadšení obětavého členstva. Bratr Janda jakožto sokolský borec přinesl věci sokolský zápal a celou materiální záruku, bratr Zahradník svou studentsky mladistvou vervu a ctíždostivost a bratr Houštický svou podnikatelskou vášeň.

Od úmyslu umístiti sokolovnu na význačnějším místě obce muselo být upuštěno, jelikož obecní zastupitelstvo nechtělo jednotě potřebný pozemek ani věnovati ani odprodati. Proto bylo stanoveno postavit sokolovnu za obcí na pozemcích věnovaných bratry Bedřichem Doškem a Františkem Svobodou. Projekt provedli stavitelé bratři Němcovi. Tak bylo možno již dne 17. srpna 1919 položit základní kámen a počítati stavbu. Bratři Němcovi byli pověřeni i provedením stavby.

Veškeré členstvo s dorostem a začtvem provedlo potřebné zemní práce a bratři, kteří byli majiteli potahů, obstarali zdarma nutné dovozy. Duší veškerého úsilí byl bratr starosta Antonín Janda, který se zaručil za půjčky, financoval téměř celou stavbu, veškeré cihly na stavbu přenechal ze své cihelny za výrobní cenu atd., krátce byl v každém

Pamětní medaile župy Barákovy

směru vzorem sokolské obětavosti.

Místní nepřátelské živly však sledovaly s nenávisť a záští houževnaté snahy bratří a byly obavy, že nepřátelství projeví se skutkem, proto od počátku až do ukončení hlídali bratři nepřetržitě stavbu. A tak vzdor všem nástrahám a obtížím byla stavba dokončena.

Stavba sokolovny vyžadovala nákladu okrouhle 270 000 Kč včetně elektrického osvětlení.

Shromáždění oslovil Antonín Janda

V sobotu 5. června 1920 sehrál v sokolovně dramatický odbor činohru *Lešetínský kovář* a dne **6. června 1920 sokolovna slavnostně byla otevřena** a jednotě ku cvičení odevzdána.

Budova sokolovny zaujímá v sobě tělocvičný sál o půdorysných rozměrech 18 x 9 m a výšce 6 m při stěnách a 7 m uprostřed. K němu přimyká se na severní straně boční loď, sloupovým od něho oddělená, na východ pak jeviště s propadlístěm a přilehlou šatnou divadelní. Z ostatních místností třeba vyztknouti v přízemí byt sokolníka a šatnu pro cvičení, v I. patře pak výborovnu s vedlejší místností a pokojík pro kinematografický přístroj.

Toušeňská sokolovna byla **první sokolovna postavená v Čsl. republice** a stala se významným tělocvičným i kulturním a společenským střediskem nejen tělocvičné jednoty sokolské, ale i celé obce. “

Tomáš Sedláček st.

První čtvrtstoletí

Župní cvičení sokolských jednot při otevření sokolovny v Toušeni na loukách pod železniční tratí ukázalo něko-

Slavnostní otevření sokolovny 6. června 1920

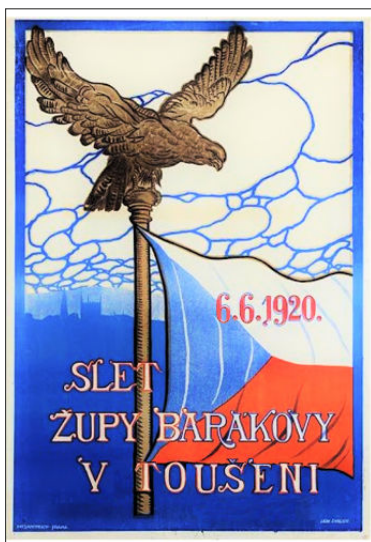
lik skladeb připravených pro **VII. všesokolský slet**. Cvičili již i místní sokolové (hned poté také na secvičných v Mračině, Milovicích a Kladně). Zpráva o toušeňské účasti na všesokolském sletu v Praze je ale až z VIII. sletu v roce 1926.

Sokolovna byla pro cvičení vybavena hrazdou pevnou, hrazdou americkou, bradly, koněm, kruhy, dvěma dřevěnými a jedním lanovým šplhadlem, třemi žíněnkami, obyčejným můstkem, 26 páry ženských kuželů, 10 tyčemi, diskem, koulí, činkami, stojánky, tyčí ke skoku vysokému atd.

Vedle cvičení se v sokolovně pořádaly mikulášské večírky, silvestrovské zábavy, šibřinky, pouťové a martinské tancovačky, karnevaly, plesy, akademie, představení ochotnického i loutkového divadla a biograf. V prvních letech se konala i řada přednášek: *o ruských poměrech, o Českém srdci ve Vídni, o olympiádě v Antverpách, o Francouzích v Porúří, o opravě na Staroměstském rynku, o Husovi, o Jiráskovi, o Smetanovi, o Alšovi, o Máne-sovi, o Štefáníkovi...*

Nejtemnější období začalo v říjnu 1939, odkdy musela u vchodu viset cedule »*Židům vstup zakázán*«. 18. ledna 1941 byla sokolovna zabrána protektorátním četnictvem z Čelákovic. Právě probíhalo »*biografické představení*“ a v sokolovně bylo mnoho lidí. Zabavení považovali za »*definicioní*“, takže si rozebrali i z výčepní místnosti »*téměř všechny sklenice, skleněné džbánky a přibory*« na památku, »*čemuž nebylo lze zabrániti*“. Sokolovna byla poměrně velmi málo použita pro ubytování vojska, a to díky zařízení biografu, neboť jak Němci, tak i později Rusové měli zájem, aby biograf pro vojáky plnil jak kulturní a zábavní, tak hlavně propagační úlohu. Biografy přinášely i nemalé zisky.

K hromadnému ubytování byla sokolovna použita až v závěru války na podzim 1944 a počátkem roku 1945, kdy sem byli přiváženi tzv. »*národní hosté*“ – němečtí uprchlíci a vysídlení i s přidě-

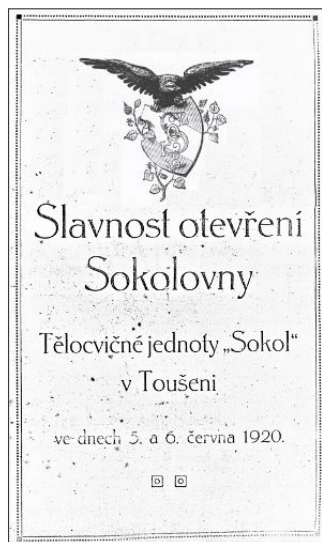
Slet župy Barákovy v Toušeni 1920

Logo Sokola od roku 2019

Logo Sokola v roce 1920

Slavnostní otevření toušeňské sokolovny 5. a 6. června 1920

lenými zajatci. „Většinou to byli lidé, kteří válku i Hitlera tajně, ale i veřejně proklínali a věděli, že je s nimi zle.“ „Uprchlíci tito táhli v dlouhých vozových kolonách (i přes 200 povozů). Obyčejně večer přitáhli a ráno putovali dále. Přes neděli zůstali stát – měli odpočinek. Byli předem avisováni a muselo být připraveno ubytování a stravování.“ „Po jejich odchodu byly nejen záchody, chodby, celé okolí, ale i sláma na níž leželi, lidskými výkaly tak zaneřáděny, že nebylo možno udělat volný krok.“

Mnohé doklady a památky v době německé okupace a zabavení všeho sokolského majetku v letech 1939-1945 zanikly, zmizely, nebo byly zničeny. Snaha **Tomáše Sedláčka st.** (1882-1957) o zachycení nejstarších zpráv dospěla pouze k přípravným poznámkám. V době zákazu Sokola v roce 1942 zahynul nejmladší zakladatel **Břetislav Zahradník** v nacistickém koncentračním táboře v Mauthausenu.

Poválečné proměny

Po válce přišla opět léta šťastnější, ale ne právě snadná. Někteří staří sokolové přenesli myšlenku Sokola a cvičení a všichni další činnost i do nové doby, a jméno Sokol podrželi v Toušeni dokonce i do let pod jednotnou Československou tělovýchovou. Sokolovna si ce začala sloužit i politickým akcím, ale sportovní činnost zůstala a vedle cvičení obsáhla i kolektivní hry, stolní tenis, košíkovou a jachting. Pokračovaly plesy, zábavy, oslavy i divadlo. Alespoň část z toho, co z původního zaměření jednoty přetrvávalo, se dotkla prahu nové svobody.

V roce 1990 převzala sokolovnu do své správy obnovená sokolská jednota, o niž se zasloužil její čestný starosta **Tomáš Sedláček ml.** (1918-2012), tehdy rehabilitovaný major, brzy armádní generál. Leccos se na budově podařilo opravit, zachránit a vybudovat.

Od devadesátých let naplňuje sokolovnu nejvýrazněji divadlo. Divadelní spolek Lázně Toušeni jako odbor Sokola nejen že reprezentuje celý městys, ale již jedenáctkrát byl pověřen Českou obcí sokolskou pořádat na své mateřské scéně celostátní *Národní přehlídku sokolských divadel*. V naší sokolovně tak vystoupily soubory z 42 míst z celých Čech, Moravy a Slezska. Význam univerzálního sportovního, kulturního a divadelního sálu v Lázních Toušeni tak přesáhl region, kraj i zem.

Zájem o cvičení všeho druhu – kondiční, kruhové, posilovací, dětské – i o aerobik, bojová umění a společenské akce v sokolovně trvá, ale do druhého století je již naléhavě třeba mnohem zásadnější, generální rekonstrukce. Po 100 letech – jak všichni doufáme – se snad sokolovna dočká, aby mohla sloužit dalším generacím. ■

kronikář

Cvičení mužů

Cvičení žen

Cvičení dorostenců

Průvod sokolů v pohledu z věže kapličky

Průvod sokolů, radních a baráčekních tetiček

Průvod sokolů na koních

Kickboxer Honza Kazda

Koncem minulého roku jsme se s Honzou Kazdou dohodli na rozhovoru pro zpravodaj Florián. Jeho sportovní úspěchy, stejně tak i jeho bratra, dvojčete Petra, stojí totiž za to, aby se o nich vědělo i v našem městyši, kde oba bratři bydlí. Podařilo se nám sejít konečně po půl roce. V příjemném prostředí a za krásného počasí v Parku profesora Procházky se báječně povídalo. Připravit si otázky snad ani nebylo potřeba, protože po první otázce se Honza rád, s nadšením a upřímně rozpovídal. Ale přesto to vezmeme od začátku:

Jak a kdy jste se sportem začínal?

Bylo nám šestnáct, sedmnáct, s kamarády Filipem Bušinou a Ondrou Hnídkem. Ten se díval hodně na filmy *Rocky* se Stallonem, vyprávěl nám o tom, všechno znal, podívali jsme se tedy taky a chtěli jsme to zkusit. S Filipem, spolužákem ze základky v Praze na Smíchově, jsme začali chodit na box k Rostovi Osičkovi a později hlavně k Josefu Kapínovi. Ondra ale dělal klasické karate u trenéra Fulína. V roce 1993 v Praze na Bohemce zakládali oddíl *Impact*, kam jsme se s bráchou přihlásili. Chodili jsme běhat každý den v půl šesté ráno do parku, ještě před školou, odpoledne box. V oddíle závodilo hodně lidí, ale postupně odcházeli, a zůstali jsme tam jen my dva. V roce 2005 jsme proto založili nový oddíl *Triga Impact Turnov – Kazda team*.

A v roce 1994 jste se poprvé stal mistrem republiky.

Ano, v roce 1993 jsme začali a v roce 1994 jsem vyhrál mistrovství ČR. To jsme ještě s bráchou závodili oba ve stejné vá-

Medaile pro toušeňský Lázeňský běh

hové kategorii a oba jsme se probojovali až do finále. Hned ten rok jsme obdrželi pozvánku na mistrovství Evropy v Rimini v Itálii. Nechtěli jsme jet, ale trenér nás přesvědčil, že jsme na tom fyzicky velmi dobře, nakonec jsme tedy jeli. A tak to všechno začalo, od té doby jezdíme stále.

Existuje mnoho stylů, jaký používáte vy?

My děláme klasický *fullcontact*, to znamená kalhoty a do půl těla, boxuje se klasický box a kope se, ale jen od pasu nahoru, ne na nohy. Teď už jsme ale taky začali dělat *kickbox*, u nás už ale nestartujeme, jezdíme jen na mistrovství světa. Dokud na to budeme mít, budeme jezdit. Já mám z mistrovství světa a mistrovství Evropy 26 medailí, Petr 24. Na mistrovství republiky vyhrál brácha 3x, já 5x, ale to už jsme pak nestartovali. Z mistrovství republiky si ale vážíme každého titulu, tím to vlastně všechno začalo.

Váš bratr má medaili i z mistrovství Asie, to je velký úspěch.

Ano, to bylo v Kuvajtu a byl to jeden z nejkrásnějších zážitků. Petr byl třetí. Bylo úžasné, jak se o nás starali, tam jsme se cítili jako opravdoví reprezentanti, červený koberec, osobní sluha. Připadali jsme si jako ve snu. Vlastně my jsme si ten sen splnili, když jsme viděli, že Jean-Claude van Damme vyhrál mistrovství světa a my jsme dokázali to samé! To si člověk ani neuvědomí, co lze dokázat, všechno mu dochází až později.

Letos vám bude 45 let a stále závodíte s o generaci mladšími.

My máme pořád motivaci. Ne pro někoho jiného, ale pro sebe, je to ale spousta odříkání. Nemám rád, když někdo řekne, že jsem „bývalý“. Nejsem bývalý! Stále bojuji a jsem jediný, který doma nikdy neprohrál na mistrovství České republiky. Vyhrál jsem v pěti váhových

Honza Kazda s přítelkyní Jitkou a synem Honzíkem

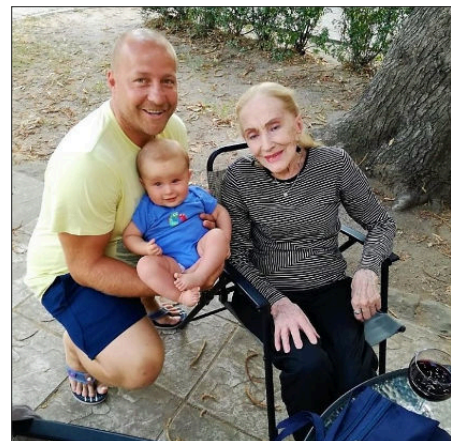
kategoriích. Od 70 do 90 kg. Teď už jsme s bráchou každý v jiné, já v 90 kg, brácha v 80 kg. Byl jsem i v supertěžké váze, ale po třech letech jsem se vrátil zpátky, je to lepší.

Kterých medailí si ceníte nejvíc?

To je hrozně těžké odpovědět. Ale hodně si cením té první z mistrovství Evropy v Dánsku v Kalundborgu v roce 1996. A samozřejmě titulu mistra světa v roce 2008, Petr má tyto tituly dva. Ale nesmím opomenout titul mistra republiky, protože bez něj by to všechno nebylo, bez něj bychom nemohli do zahraničí, tím to všechno vlastně začalo. Je to celý dlouhý příběh.

Stane se někdy, že nejste spokojeni s rozhodnutím rozhodčích? Jak to snášíte? Neodradí vás to?

U kickboxu je to jako v boxu, buď na body, nebo KO. Bohužel nemáme v rozhodčích zastoupení, takže se to i stává.

Honza a Honzík Kazdovi se Soňou Červenou

Honza, Petr a Tommy Kazdovi na mistrovství světa

Měl jsem chuť s tím skončit, ale pak jsem si řekl, že příště jim ukážeme, a jdu dál. Bohužel, to k tomuto sportu patří, nezmeří vám přesný čas, metry...

Kde trénujete?

Částečně doma v Toušeni, v garáži máme boxovací pytel, běháme. Jednou týdně jezdíme do Prahy, tam máme trenéra Dušana Vičíka, bývalého reprezentanta ve veslování, dělá kickbox.

A co vaše zdraví?

Zaplatpánbůh, zdraví nám drží. Máme třeba stejně staré kamarády, ale oni už nevydrží ty dávky, jako my. Musím zaklepat a taky poděkovat babičce, které je 90, asi pracují geny. Jsme ze sportovní rodiny. Tátovi bude 70 a sportuje stále, maminka hrála volejbal, strejda taky 1. ligu, ten nás hodně podporoval.

Jaké závody vás čekají?

Letos má být mistrovství světa v Kanadě v Quebecu, ještě nevíme, jak všechno dopadne, mělo by se konat koncem října, doufáme, že se konat bude. V roce 1995 jsme byli poprvé na mistrovství světa právě v Kanadě, takže by to bylo 25 let od prvního MS, a zase tam. Dřív jsme si mysleli, že už skončíme, ale dokud to jde, budeme závodit, i když jsou tam kluci 20, 25 let. Stále se cítíme na to, že můžeme vyhrát titul mistra světa, proto tam jedeme, nejen pro účast, ale ukázat, že to jde i v našem věku.

Máte syna, 15-tíměsíčního Honzika, chcete, aby jednou sportoval?

Určitě ho nebudu nutit, ale chci, aby základy měl, pak už bude záležet jen na

být v sedmi letech na mistrovství světa. Je do toho zapálený.

Má tedy šanci nasbírat více medailí než vy dva. Má mnoho let náskok... Jak se stalo, že jste se z horního toku Jizery objevili až na jejím samém konci?

My jsme křtěni Vltavou, ale od malička to milujeme na Všeni u Turnova, tam máme kořeny, babičku, v Turnově jsme absolvovali „špekárnu“ (SUPŠ), stejně jako naši rodiče.

Takže máte všichni umělecké řemeslo?

Ano, já a Petr jsme zlatníci společně s maminkou, táta je rytec. Mladší bratr Václav vede firmě účetnictví.

Když jste mluvil o rodinné firmě, bude se tedy týkat tohoto oboru.

Máme firmu v Praze Modřanech od roku 1991, zabýváme se výrobou medailí, šperků, vyznamenání, insignií. Naším dílem jsou i nejvyšší státní vyznamenání Řád Bílého lva nebo Řád TGM, Za zásluhy, třeba i pro Jágra. Toho si mimochodem velmi vážíme, i on nám byl vzorem. Také jsme sponzorsky dělali medaile pro Lázeňský běh.

Proč jste si vybrali Lázně Toušeň jako místo k životu?

něm. Ne však za každou cenu, vím, co je to za dřinu. Ale v dnešní době je dobré, aby něco uměl. Honzík je pro mě motivace, chci, aby si mě pamautoval aktivního, musím vydržet.

Před časem jsme psali ve Floriánu o Tommym, synovi Petra [Florián 2019/1-2/8], ten se už tomuto sportu věnuje.

Ano, byl s námi na posledním mistrovství světa. Byl 6. a 8., je to ohromný úspěch,

Byla to náhoda, sháněli jsme byt v Praze, ale to bylo finančně neúnosné, začali jsme hledat tedy něco poblíž. Našli jsme zde pozemek a od prvního dne jsem si to zde zamiloval. Já jsem zde z toho úplně nadšený. Chodíme k řece, k soutoku, na Malvíny, s Honzíkem koukáme na vláček, sednu na kolo, na motorku, za chvíli jsme v Praze. Na podzim se naše rodina rozroste, čekáme druhého kluka, jsme zde šťastni. Jen tady chybí infrastruktura a moc mě mrzí, že skončila vlnárna. Ta atmosféra pod kaštanem byla úžasná, mělo se to udržet. Seznámili jsme se tam i s paní Soňou Červenou, mám s ní fotky, je báječná.

Zajímáte se i o toušeňskou historii, navštívili jste s rodinou ve Skleněné vile výstavy, koncert.

Moc rád bych se co nejvíce o historii Toušeně dozvěděl, prohlížel si staré fotky. Zajímá mě to.

Brzy vyjde kniha Toušeň na starých pohlednicích, tam můžete vidět, jak se v průběhu 100 let náš městys změnil. Jak všechno stiháte? Zaměstnání, rodinu, která se brzy rozroste, sport, koničky, ke kterým patří staré motocykly...

Musíme to stíhat, běhat chodíme buď v půl šesté ráno nebo třeba až v deset večer. Nestací o něčem jenom snít, ale když člověk opravdu chce, dokáže spoustu věcí.

Honzo, děkuji vám za rozhovor, za upřímná slova. Moc ráda jsem si s vámi povídala. Přeji vám i vašemu bratrovi, aby se mistrovství světa letos v Kanadě uskutečnilo a podařilo. K tomu samozřejmě hlavně hodně zdraví. Chuť a nadšení bojovat a vítězit vám rozhodně nechybí. ■

*Hana Němečková
předsedkyně komise kulturní a spolkové
foto archiv Honzy Kazdy*

Hozna Kazda po zápase

Víly

O víle Malvínce

Janek, Tomáš a Vítek se jednou vraceli od dožínkové muziky v Benátkách domů do Toušeně. Hvězdičky už blikaly unaveně a čekaly na svítání, a měsíc se raději schoval za obzor. Není divu, že převozník Matěj spal. Mládencům se nechtělo do studené vody, a tak nezbylo než zalehnout ve vrbínách a přečkat do rána. Ani jim nebylo moc do řeči a tak se jim oči začaly brzy klížit.

Tu si ale všiml Janek, co se učil kovářské řemeslo, podivné postavy, která k nim přicházela z mlhy nad Labem.

„Hoši, podívejte se na řeku,“ šeptl kamarádům.

Chlapci se nadzvedli na lokty, protože už začínali usínat, a mžourali, kam jim Janek ukazoval.

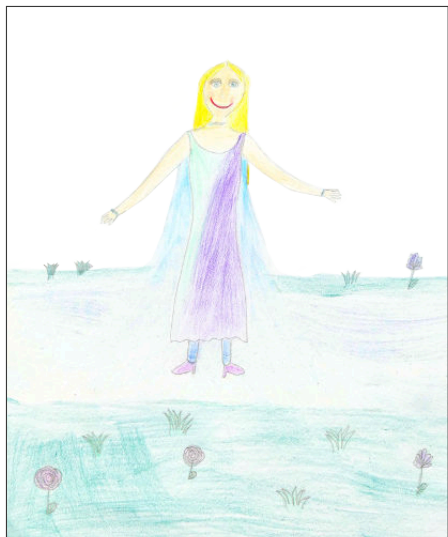
„Je to nějaké děvče,“ zašeptl Tomáš, co se učil krejčím.

„Prosím tě, v tuhle hodinu?“ zabručel Vítek, který chtěl být učitelem. A bez váhání dodal: „A jak by mohlo děvče chodit po hladině řeky?“

To si v té chvíli uvědomili všichni, že jestli je to dívčí postava, nejspíš to bude vodní víla. Nejprve je zamrazilo, protože to, co vyprávěla na práskách stará Pařízková o vílách a jiných divozenkách, nebylo nic dobrého. Prý chlapce lákají a po tom utopí. U Kostelce prý takové lesní víly jednoho vandrovníka vzaly do kola a musel s nimi tancovat, dokud duši nevyпусти. Není divu, že všem třem chlapcům bušila srdce jako zvony na staroboleslavských věžích.

Podivná postava se blížila.

„Kdopak mně pomůže?“ zazněl slabý

Víla Malvínka Stely Javorkové

hlásek tak kouzelně, jako by se rozezněly zvonečky konvalinek.

„Kdopak mně pomůže?“ ozvalo se znovu tak prosebně, že kovářský Janek se osmělil a zvolal:

„Kdo jsi a co potřebuješ?“

Až se toho lekl, jak se jeho hlas ve tmě rozléhal.

„Potřebuji nožku obvázat. Při tanci jsem si ji zranila o šípkový keř.“

„Nemůžeme za tebou do vody,“ zvolal už tišeji Janek.

„Vždyť já už jsem na mělčině,“ zašeptala tajemná víla.

„To víme, ale ty nás potom vlákáš do hlubiny a utopíš,“ přidal se Tomáš.

Víla jen zavzdychala. Ale to její vzdychání bylo tak smutné, že až srdce rozbolelo.

„Pojd' o kousek blíž a já ti nohu zavážu,“ rozhodl se Vítek a odvázal si šátek, který nosil kolem krku.

Postava se přiblížila. Zprvu vypadala, jako by byla utkána z mlhové krajkoviny, ale když se ocitla na dosah, zahlédl Vítek laskavé oči, kterým musel uvěřit. Udělal krůček blíž k víle, která se posadila na rákosí a zvedla k Vítkovi nožku. Vítek jí vzal lýtko do dlaní a všiml si, že tři stříbrné kapky, které se tu třpytily, zasytily náhle jako granáty.

„To je divné, nevěděl jsem, že víly mají také krev,“ podivil se Vítek.

„Mají, pokud se jich dotkne člověk,“ řekla víla a Vítek cítil, že na něj upřela oči. Báł se na ni podívat, protože si vzpomněl na řeči o uhrančivých očích vodních víl. Ovázal víle nožku, a to se už osmělili také kamarádi a přistoupili blíž.

„Ty jsi opravdu vodní víla?“ řekl silným hlasem Janek, aby si dodal odvahy.

„Jsem,“ pravila tiše víla.

„Z čeho máš ušitý závoj?“ nezapřel se

Základní podoba pověstí je ústní. Vyprávění je obměňuje, rozvíjí a přibarvuje. Florián nemá zvukovou podobu, připomíná proto čtenářům místní pověsti v podobě písemné. Obměňovat, rozvíjet a přibarvovat je mohou dál čtenáři novým vyprávěním jen a jen sami...

v Tomášovi krejči.

„Přece z mlhy, která se vznáší nad vodou,“ usmála se víla.

Usmívala se tak krásně, že chlapci se přestali bát a povídali si s ní, než jí svítání připomnělo, že musí zpátky do rákosin a pod vodu.

„Ta byla krásná,“ vzdychl Tomáš.

„Však to taky nebyla obyčejná holka, ale víla,“ dodal Janek.

Takovou bych si hned vzal za ženu,“ prohlásil Vítek.

A potom se začali dohadovat, jak by bylo možné si takovou vodní vílu vzít za manželku. Mudrovali až do rána.

Na druhý den k večeru se spolu vydali za starou kořínářkou, co bydlela za řekou v domku o samotě.

„Hoši, hoši, nedobře jste si vybrali.

Cožpak v Toušeni, Káraném či Zápech není dost děvčat? Děvčat z masa a krve?“ kroutila hlavou a chlapci se rozhlíželi po jejich hrnčících s lektvary a plátěných pytlících s kořením, aby nemuseli odpovídat. Až Janek se osmělil:

„Když ona je moc pěkná.“

„A milá,“ doplnil Tomáš.

„Vy jste ji viděli?“ nevěřicně se ptala stařena.

Matyáš Hadrbolec a Judita Pulkrábková v divadelním představení o víle Malvínce, 2012, foto HN

„Viděli a opravdu, nemyslíme na nic jiného,“ vzdychl Vítek. Stařena se zahleděla do jedné misky a začala:

„Těžkou cestu jste si vybrali a nevím, jestli na ní uspějete. Vílu za ženu může získat jen ten, komu se podaří ji udržet za svítání až do úplného východu slunce.“

„Ale jak udržet?“ otázal se Janek.

„To je právě to, co nikdo neví, snad nějakým řetězem nebo lúčím přivázat, snad úskokem nebo lstí připoutat... To ví jen Pán Bůh sám,“ vzdychla kořínkářka a odběhla se k chlívků. Chlapci se na sebe podívali, poděkovali a mlčky se vydali domů.

Janek, jako kovář, rozkoval stříbrný peníz a ukoval z něho tenoulinká stříbrná pouta. Tomáš, jako krejčí, upletl pouta ze dvanácti hedvábných nitek, každou jiné barvy. Vítek, jako učitel, si vymýšlel pouta z nejzamílovanějších slov.

Večer se vydal za řeku Janek. Víla se objevila, ale marně si ji Janek k sobě poutal stříbrnými okovy. Než slunce vyšlo, vyvlékla se a rozplynula se jako mlha.

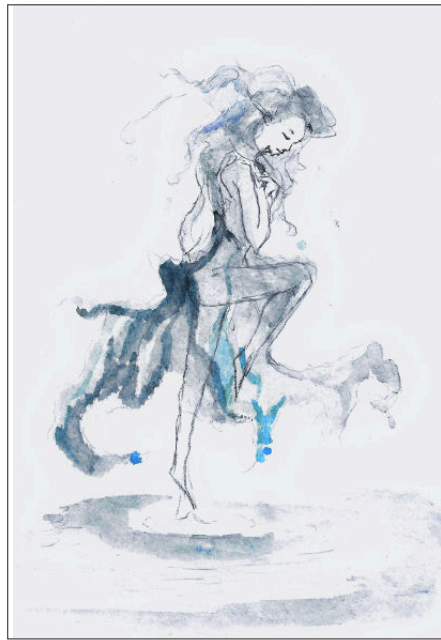
Druhý večer se vydal za vílou Tomáš. Pozorně vílu hlídal, slíbil jí krásné šaty právě z takového hedvábí, jaké jí navlékl na ruce. Ale ani hedvábí stejně jako stříbro nepomohlo a než se před východem rozhlédl, po víle jako by se slehla ranní mlha.

Vítek jim byl pro smích. Vždyť on si s sebou nevezal vůbec nic! Když se o půlnoci víla objevila, začal Vítek šeptat kouzelná slova o tom, jak je krásné umět tančit a sladce zpívat, jak je krásné objevovat svět, jak je krásný den a slunce, každý květ a každý plod, a kolik krásy dokáže rozdat ten, kdo miluje. Víla poslouchala, potom se usmála a když jí o tom všem začal Vítek potichu zpívat, začala tančit. Kdo ví, kolikrát za noc se to opakovalo, ale k ránu se víla stulila Vítkovi do náruče a když se slunce vyhouplo nad káranské lesy, čekal Vítek na převozníka s krásným děvčetem. Měla na sobě Vítkovu košili, protože vílí závoj se jí ve slunečním světle rozplynul.

Jelikož víly nemají jméno a blízko se třpytila hladina Malvín, Vítek jí začal říkat Malvínko a za pár dní jí tak říkala celá Toušeň. Když přišli k muzice, žádná jiná se neuměla tak v kole točit, jako ona.

O vílí hrdince

Pozorní čtenáři, žáci, herci a diváci v tomto vyprávění jistě poznali poslední z *Tuctu příběhů z Toušeně* z pera *Václava Dragouna* [2010, 60-65]. Děj mohli poznat také z divadelní podoby při premiérovém uvedení žáky základní školy 27. května 2012 k otevření školního hřiště. Vílu a Vítku hráli *Soňa Černá* a *Viorel Pușcașu*,

Víla Malvinka na akvarelu Matyáše Hadrbolece, 2020

Víla Rusalka na kresbě Josefa Jelínka, 2010

v dalších rolích *Matyáš Hadrbolec*, *Judita Pulkrábková*, *Michail Pușcașu*, *Jára Skála* a *Jan Vostřák*. Literární předloha a dramaturgie se liší pouze pojmenováním víly. Autoři divadelní úpravy *Jana Hadrbolecová* a *Luboš Jakub* je neodvozovali od latinského slovesa „*amare*“ (milovat) jako *Václav Dragoun*, ale od pomístního pomnožného jména *Malviny*, které se původně vztahovalo jen k malé pláži u první a druhé tůně, ale často se přenáší na celý prostor vodních ploch Mezi mosty, kde je vzhledem k rozloze logicky větší příležitost k výskytu víl. Do těch míst položil *Václav Dragoun* již dříve i děj a dvě víly v jevištní pohádce *Voda pro mé růže*, o níž jsme psali ve *Floriánu* minule [2020/3-4/14-15]. Jméno *Malvína* s *Malvínami* nijak nesouvisí (o tom jinde). Po staletí se vyskytuje v řadě evropských jazyků: obvykle se mu přisuzuje keltský nebo germánský

původ. V Čechách zpíval o dívčině *Malvíně* v roce 1972 *Karel Gott* a v roce 2003 vznikl pohádkový televizní film *Malvína* s *Lucií Vondráčkovou* v roli poněkud nevychované víly, která umí čarovat. Na rozdíl od těchto zpracování zůstává toušeňský příběh *O víle Malvínce* něžný, křehký a čistý. ■

kronikář

Víla Bělíčka a zahradník Jan ve hře *Voda pro mé růže*, 1995

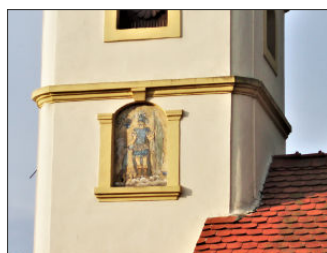
Floriánské ohlédnutí

Proměny podob

Tradice toušeňských floriánských poutních mší a pouťových radovánek žila za všech okolností a v mnoha různých podobách.

Při první pouti 9. května 1852 byl v právě vysvěcené kapličky umístěn mramorový relikvíř svatého Floriána a obraz světce ve zlaceném rámu. Po mši se všude slavilo a: „až do rána tancovalo“. Pro ty, kdo toužili vidět místního patrona i mimo bohoslužbu či výroční pouť, vznikla v severním výklenku věžičky freska. Kapličku zdobí dodnes.

Po osmatřiceti letech byl relikvíř přenesen do nového, většího kostela, kde byla o pouti 4. května 1890 spolu s kostelem vysvěcena socha svatého Floriána, vyřezaná ve Štýrsku. Hasiči toho dne uspořádali „před chrámem Božím krásný vodotrysk“ a založili tím podívanou, která pak v různých atrakcích a na různých

Fresku s obrazem svatého Floriána na kapličce obnovil Rudolf Truhlařík v roce 1968

ných místech (také ve Dvoře) vyrostla do pouťové tradice.

Tradiční podobu pouťových oslav po století zdánlivě ohrozilo, ale nenarušilo vyloupení kostela v noci na 24. února 1992. Duchovní přítomnost patrona proti ohni vezdejšímu i věčnému totiž odcizit nelze. Do roka, pro 142. pouť vyřezali z lipového dřeva náhradního katolického floriánka pravoslavní ukrajinští dělníci, pracující na Malvínách.

Štýrská socha svatého Floriána stála na oltáři od května 1890 až do vyloupení kostela v únoru 1992

Katolický floriánek od pravoslavných ukrajinských rezbářů z roku 1993

Floriánek od rezbáře Jiřího Choura z Brandýsa nad Labem z roku 2006

Současná podoba svatého Floriána v konečné úpravě z roku 2007

Letní příměstský tábor pro děti od 5 let v RC Toušeňský myšák (na náměstí)

MALÝ ŠIKULA – „co se v mládí/v létě naučíš...“

10. – 14. srpna od 8 do 16 hodin

Pondělí

přivítání – seznámení s programem týdne a kamarády
Tomovy parky – „bábovičky“ + bagry a další vybavení na písek + sportovní náčiní
 poobědové promítání pohádek
 Tvořeníčko = blbůstky a dárečky nejen pro maminky, taťky a babičky či do pokojíčků

Úterý

výlet do čelákovické knihovny
 poobědové promítání pohádek
 Tvořeníčko + hra na detektivy

Středa celodenní výlet – skanzen

Přerov a cukrárna

Čtvrtek

brandýské muzeum – historie a současnost místního sboru dobrovolných hasičů
 poobědové pohádky
 Tvořeníčko = „barevné/veselé oblečení a další výrobky“

Pátek

„Kdo si hraje, nezlobí!“ - den se společenskými, vědomostními a sportovními hrami a soutěžemi + závěr tábora = předávání diplomů, medailí, dárečků a opět velké dopolední překvapení!

informace a přihlášky rc.mysak@centrum.cz

(případně ve středu mezi 14- 17 v centru osobně) **těší se Ing. Katka Bačová**

Jinak neobvyklý byl 8. květen 2006 za velké rekonstrukce kostela. Světské atrakce 155. pouti na chvíli ztichly, aby nerušily bohoslužbu v náhradních prostorách společenské místnosti Domu seniorů U Byšických. Náhradní lipový floriánek zůstal přemístěn v kapličce. Dvanáct dní nato bylo v kostele posvěceno jeho třetí sošné zpodobnění, vyřezané v Brandýse. Nejprve v přírodním dřevě, později opatřeno barvami.

O letošním floriánském svátku nepřipustil COVID-19 pouťové atrakce. Kostel byl otevřen pouze pro 15 osob. Na poutní mši jich přišlo 14, patnáctý tvor byla zbloudilá vlaštovka, která polekaně kroužila pod stropem i pod klenbou a vylétla pohotově otevřeným okénkem nad oltářem až když přišla řeč na Ducha Svatého. Před požehnáním popřál pan farář všem „statečnost svatého Floriána“.

V domácnostech se už zase pekly koláče a rodiny se scházely u svátečních obědů jako jindy, byť jen v komorním počtu. Floriánskou pouť s pořadovým číslem 169. jsme tak mnozí z nás a našich příbuzných, přátel a hostů prožili sice bez kolotočů, střelnic a prodejních stánků, ale zato třeba i s pečenou kachnou obloženou zelím a knedlíky a nad mísou koláčů. Oslavu pouti jsme tak dodrželi v upřímné naději, že její duchovní i světskou podobu stvrdíme dvojnásob při výroční 170. floriánské pouti 9. května 2021. ■

kronikář

Úřední hodiny úřadu městyse

Hlavní 56

pondělí

 úřední hodiny:
8:00 – 12:00 13:00 – 17:00

 starosta:
9:30 – 12:00 13:00 – 17:30

středa

 úřední hodiny:
9:00 – 12:00 13:00 – 17:00

 pokladna:
8:00 – 9:00

telefony:

326 992 302, 326 991 592

Kosmetický salon

Ivana Jedličková, Za Školou 414

 kosmetika, vizážistické služby a prodej
kosmetiky Alcina

telefon: 606 802 320

Pneuservis, autoservis

Emanuel Fiala, Hlavní 13

pondělí – pátek 8:30 – 17:00

sobota – neděle dle dohody

telefon: 731 036 059

Atelier Kučera

Hlavní 560

krejčovské práce, opravy oděvů

úterý – pátek

9:00 – 12:00 14:00 – 17:00

sobota

9:00 – 11:00

Mgr. Eva Valsová,

telefon: 736 536 574

Advokátní kancelář

 Mgr. Stanislav Beran, Dům seniorů, Za
Školou 414, 1. patro

telefon: 606 494 811

 email: beran-advokat@seznam.cz
SALON LINDA - Stříhání pejsků

Eva Pencová, Na Ostrůvku 292

telefon: 773 079 428

Rehabilitace – masáže

 Ivana Drobílková, Dům seniorů, Za
Školou 414

 LTV cvičení – elektroléčba – mobilizace
páteře, reflexní terapie

pondělí – pátek dle objednání

telefon: 603 254 220

Večerka u Honzika

 Thao Leová Thanh a Ngoc Nguyen Duc,
Hlavní 13

potraviny – drogerie

pondělí – pátek 6:30 – 20:00

sobota – neděle 6:30 – 18:30

Gastrodeli

U Sokolovny 259

výrobky studené i teplé kuchyně,

cukrářské i pekařské

telefon: 326 996 359

objednavky@gastrodeli.cz,

www.gastrodeli.cz
Dámské kadeřnictví

Hlavní 35

pouze na objednávku

telefon: 723 679 943

Česká daňová kancelář, s. r. o.

Ing. Luboš Valehrach, MBA, Na

Požárech 425

daňové poradenství, vedení účetnictví

telefon: 603 876 540

Salon Faviola

manikúra, pedikúra, kosmetika, masáže

Za Školou, bývalá pošta

Manikúra, nehtová modeláž

Jirka Kolomazníková

telefon: 604 710 975

Pedikúra, kosmetika

Lenka Fabiánová

telefon: 721 460 199

Masáže

Sophie Dragon

telefon: 723 022 979

Casido, s. r. o.

Floriánské náměstí 413

Prodej jednostranných a oboustranných

lepících pásek, technických, stavebních

a elektrikářských pásek, plastových

sáčků, pytlů, strečových fólií,

plastového obalového materiálu za

velkoobchodní ceny.

pondělí – pátek 8:30 – 15:00

telefony: 737 242 375-6,

www.casido.cz
Praktický lékař

 MUDr. Jiří Ranc, Dům seniorů, Za Školou
414, 1. patro

pondělí 13:00 – 18:00

úterý 7:30 – 14:00

středa 11:00 – 17:00

čtvrtek 7:30 – 14:00

pátek 7:30 – 13:30

telefon: 326 992 361

Pošta Partner a prodejna krmiv

Za Školou 2

pondělí 8:00 – 10:00

úterý 8:00 – 12:00 13:30 – 16:00

středa 8:00 – 12:00 13:30 – 17:00

čtvrtek 8:00 – 12:00 13:30 – 16:00

pátek 8:00 – 12:00 13:30 – 16:00

 sobota 9:00 – 11:00 vydávání balíků
a listovních zásilek

telefony: 604 100 302, 737 946 186

Veterinární praxe

MVDr. Jitka Myslivečková, Hlavní 39

pondělí dopoledne: objednání

pacienti + operace

15:00 – 19:00

úterý dopoledne: objednání

pacienti + operace

středa 10:00 – 12:00

15:00 – 19:00

čtvrtek 10:00 – 12:00

15:00 – 19:00

pátek dopoledne: objednání

pacienti + operace

15:00 – 19:00

soboty, neděle a pohotovost po

telefonické domluvě

telefon: 326 992 912, 602 641 294

Knihovna

Skleněná vila, V Ovčárně 87

úterý 15:00 – 17:00

Infozprávy

 Služba Infozprávy je určena všem
občanům městyse a je zcela zdarma.

Registrace je možná

a) osobně na úřadě v úřední hodiny

 b) přes internet www.infozpravy.cz

c) mobilním telefonem.

Registraci telefonem provedete

zasláním SMS

LT mezera číslo popisné na telefonní
číslo 735 166 666

